

[Henning Philipson.]

virksomheder, som man havde, før vi i sin tid gennemførte en begrænsning i momsrefusionen til boligbyggeriet. Vi vil naturligvis stemme for den nedsættelse af momsen, der i forvejen er foreslået, men vi kan ikke medvirke til det af kommunisterne stillede forslag og skal derfor undlade at stemme herfor.

Så må jeg måske lige til sidst gøre en enkelt bemærkning i anledning af hr. Schlüters opfordring til skatteministeren om at afgive en bindende erklæring om, at man ikke vil gennemføre ændringer i skattefradragene for parcelhusene. Jeg bliver nødt til at gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, nemlig at det ville være rart, om det konservative folkeparti nu klart ville erkende, at man agter at bryde boligforliget. Hvis man følger hr. Schlüters opfordring til skatteministeren, bryder man efter min opfattelse det boligforlig, som er indgået, og som det konservative folkeparti også er parthaver i. Man skal lige erindre sig, at alle lejeforhøjelser, som vedrører lejerne i dette land, nu er gennemført og opkræves, og så er det ikke rimeligt, at parcelhusejerne skal fritages for at blive ligestillet med lejerne.

Jeg må måske sluttelig føje til, at jeg også synes, det er en urimelig behandling af parcelhusejerne, at de nu ikke én gang for alle kan få en ordentlig ordening på deres skatteforhold i relation til deres bolig. Jeg tænker her ikke bare på skattefradragene, men i lige så høj grad på den urimelighed, at man skal betale lejeværdi af egen bolig i parcelhusene. Disse to ting skulle nemlig efter vor mening afskaffes i fællesskab, og det har jeg forstået at også hr. Schlüter og hans parti er enig med os i. Det ville derfor efter min mening ikke være rigtigt, hvis hr. Schlüters opfordring nu gav det resultat, at skatteministeren ville give en sådan bindende erklæring, og jeg vil gerne advare og støtte skatteministeren i, at han ikke giver den.

Arne Bjerregaard (KrF):

Om de forskellige lovforslag her kan jeg kun sige som i går, at de stadig væk har det bestemte sigte at fremme beskæftigelsen og selvfølgelig også forbedre vort erhvervslivs konkurrencemuligheder.

Med hensyn til det første forslag om 200

mill. kr. til beboelsejendomme kan vel ingen være i tvivl om vores noget tvivlende indstilling til, om det nu også havde den effekt, som man tidligere tillagde det. Men de seneste oplysninger — her må jeg i parentes sige, at vi bøjer os altid for saglige argumenter — såvel om beskæftigelsesgraden og beskæftigelsesmulighederne som de arbejdsløshedstal, vi har fået inden for byggesektoren, gør os til om ikke en varm tilhænger, så dog til en antagelig tilhænger af, at vi forøger de 300 mill. kr. til 500 mill. kr. Vi håber, at det må få den effekt på beskæftigelsen, som vi på det tilstillede papir har fået oplyst. På den anden side må vi også sige, at det rent valutarisk kan have en vis betydning på de områder, der berører isoleringsarbejder.

Med hensyn til forslaget om erhvervsbygningerne mener vi, at det er særdeles væsentligt, at vi i dette ting efterhånden har fået øjnene op for, at vi må tilgodese erhvervslivet. Det er, som jeg også tidligere har sagt, forudsætningen for at skabe balance mellem produktion og forbrug. Det er da klart, at de tilskud, vi her giver, ikke løfter erhvervslivet op over den foreløbige krise, men vi forestiller os i alt fald, at det kan være den håndsrækning, som får vort erhvervsliv ud over det nuværende dødvande, sådan at vi får en opgangslinje selvfølgelig både til gavn for produktionen og for beskæftigelsen.

Om lovforslag nr. 252 angående gennemførelse af energibesparende foranstaltninger i statens bygninger m. v. kan vi som til det første forslag, vi havde til behandling i dag, kun sige, at det i vor nuværende beskæftigelsesmæssige situation vil være rimeligt netop at foretage sådanne foranstaltninger.

Om det omdiskuterede realkreditforslag kan jeg kun sige, at det vel er lidt beklageligt, at det er blevet debatteret i pressen på den måde, det er sket: som et modsætningsforhold imellem forligspartierne. Vi må notere, at der ikke skriftligt var nogen aftale på dette område, men på den anden side vil vi bruge al vor fornuft og sige, at da vi er enige i målsætningen, i ideen i dette forslag om en forlængelse af løbetiderne, finder vi det ikke rimeligt på nuværende tidspunkt at grave nogen grøfter, ej heller forligspartierne imellem, og at gå ind i en større diskussion om det betimelige i, om det skal være nu